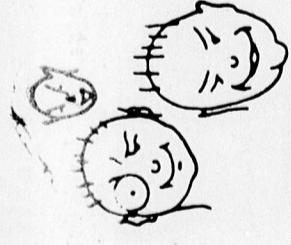
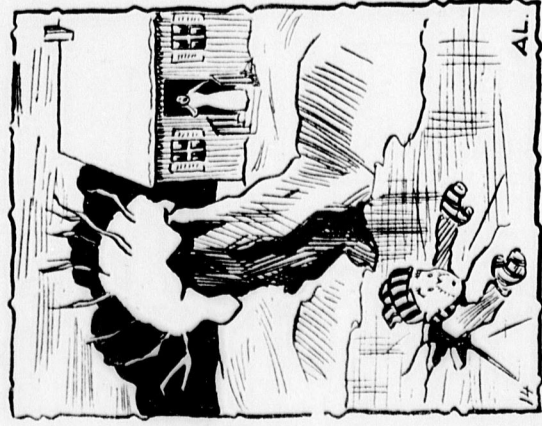

Csak egy

mosolyt

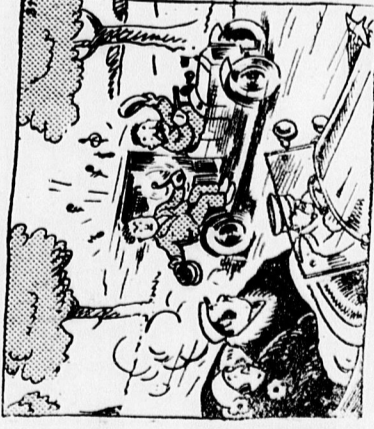

MEGELŐZVE.

A mama: "Péter gyere haza, ürüdnöd kell."

MODERN KOR.

"Hát ez rettenetes! Már a kinnornásnak is autója van, most nincs menekvés."

SZERENCSES VELETLEN.

"Milyen szerencse, elvesztettem a kulcsomat."

KELEMES TURISZTIKA.

"No végre leülhettek, de nem is kelek föl egy órán belül!"

KELEMETLEN HELYZETBEN

A feleség: Remélem legalább ismerősünkkel nem találkoztál.
A férj: Nem, de egy tömeg emberrel találkoztam, akiknek úgy látszik én lehettem ismerős, úgy néztek rám.

ELŐZEKENYEN.

— Jean, menjen az irodába, mondja meg az uramnak, hogy beszélni szeretnék vele.
— Parancsára, és ha nincs ott, mit mondjak neki?

AZ ELTEVESZTETT ABLAK.

A szerelmes ifjú: "Jőjj szerelmem, szökjünk meg, itt várlak a tétrával."

NYOMTA ÉS A KLISEKET KÉSZÍTETTE A TISZANTULI KÖNYV- ÉS LAPKIADÓ R. T. DEBRECEN, JOZSEF KIRALYI HERCEG UCCA 1. SZAM.

MISS DEBRECEN
Kornély Mária, a Görbe éjszaka szépségversenyének győztese.

Február 9.

GYERMEKEK DEBRECENJÉÉ

7. oldal

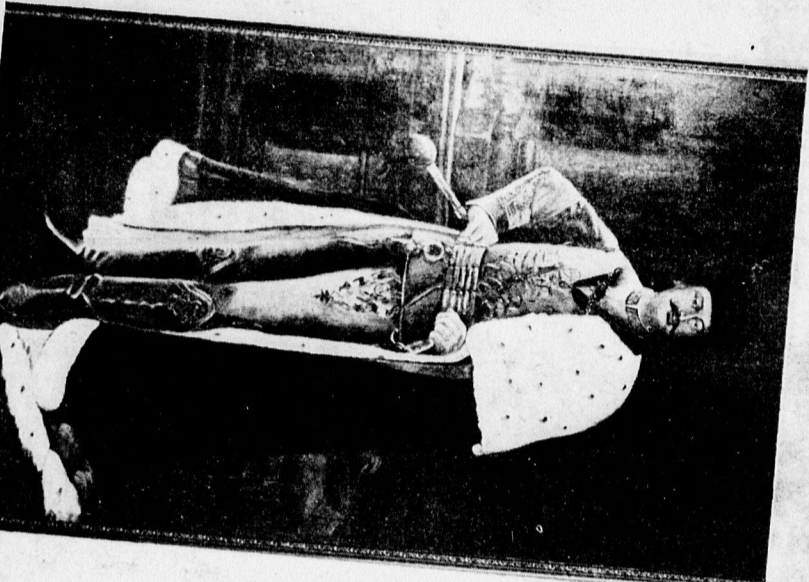
Fornet Gaston, Leon Béla, a helyettes tanár, leteszi a hivatali esküt az egyetemi tanács előtt.

A Rector Magnificus üdvözi az új professzort.

Dr. Nagy Sándor Eglum tanár Helyettesek részére készített Postumnyet.

H. Bakóczy.

Emlékbeszéd a „Sáhar” háton.

ni fog! — felelte a fiú és esder-
rített az ostorával. Minelyt a le-
gyek meghallották az ostor patta-
gását, még aznap estig hét méter
földnyire szállottak az ország ha-
tárától és soha többé nem jöttek
vissza.
— A fiú jelentkezett a királynál:
— Felsőges királyom, megret-
tem, amit parancsoltál!
— A király félvállról nézett végig
a fiún.
— Fű! Nem kapod meg a le-
nyomat, ha csak nem őrizel egy há-
tig háromszáz nyulat a mezőn és
minden este napnyugtakor be nem
hajtod őket az ólba.
— Királyom, parancsod telje
silni fog!
A fiú vette az ezüst sipot és el-
ment, hogy egy egész hétig őrizze
a háromszáz nyulat. Minden este,
amikor a nap lenyugodott, bele-
fűt sippjába. Ezzel a nyulak hozzá-
fűtöttek és egészen az éjig követ-
ték, mint a kutyák.
— Felsőges királyom, megret-
tem, amit parancsoltál! — jelent-
kezett ismét a fiú.
— A király még mindig megvetően
nézett végig a fiún.
— Fű! Adj egyet a nyulaid
közül!
— Valaszd ki, felsőges királyom,
amelyik neked tetszik. Fizetséget
csak azt kérem, hogy huzza fel a
leányod ezt az aranycyűrűt az
ujjára.

mi fog! — felelte a fiú és esder-
rített az ostorával. Minelyt a le-
gyek meghallották az ostor patta-
gását, még aznap estig hét méter
földnyire szállottak az ország ha-
tárától és soha többé nem jöttek
vissza.
— A fiú jelentkezett a királynál:
— Felsőges királyom, megret-
tem, amit parancsoltál!
— A király félvállról nézett végig
a fiún.
— Fű! Nem kapod meg a le-
nyomat, ha csak nem őrizel egy há-
tig háromszáz nyulat a mezőn és
minden este napnyugtakor be nem
hajtod őket az ólba.
— Királyom, parancsod telje
silni fog!
A fiú vette az ezüst sipot és el-
ment, hogy egy egész hétig őrizze
a háromszáz nyulat. Minden este,
amikor a nap lenyugodott, bele-
fűt sippjába. Ezzel a nyulak hozzá-
fűtöttek és egészen az éjig követ-
ték, mint a kutyák.
— Felsőges királyom, megret-
tem, amit parancsoltál! — jelent-
kezett ismét a fiú.
— A király még mindig megvetően
nézett végig a fiún.
— Fű! Adj egyet a nyulaid
közül!
— Valaszd ki, felsőges királyom,
amelyik neked tetszik. Fizetséget
csak azt kérem, hogy huzza fel a
leányod ezt az aranycyűrűt az
ujjára.

Nagy Lajos. A levelet későn
kaptam meg. Az elkeseredésre
hínes okod, mert ha szorgalmasan
megfejtetted a fejtörődet, nem fog el-
maradni a jutalom. — Weinrauch
István. Örvendek, hogy a „Gyermek-
kei Debrecenre” versre írhettél.
Megérdemli, hogy leközljem. Ime:

A mi lapunk.
A vasárnapot alig várom,
Es illok a kislányom,
A meséket olvasatom.
S a verseket írogatom.

A rejtélyeid közül már közlök is
kettőt. Ha a beküldött mesét te ta-
laltad ki, akkor nagyon okos fíne-
ka vagy. — Finkelstein György.
Amint látod, keresedtel teljesíttem
s két rejtélyt közlök tőled. Hidd
mi neked, mert nagyon derek és
szorgalmas fínek ismertelek meg,
de sokan vagytok, a hely pedig ke-
ves. — Kiss Irmska. Köszönöm
kedves soraidat. En is veled együtt
írítottam. Mások is ír levelet, jó-
kedve jönnék. — János Jenő. Kedves Jenő!
Csak legy továbbra is szorgalmas!
A könyvet szívesen adtam, megszól-
gáltál raj. A rejtélyeid jó, de a
halmazotok s nem tudom, hogy a
lelőre mikor kerül sor. — Szalay
József. Nem írtad meg, hogy ha-
nyadik osztályba jársz, pedig én
mindent tudni akarok az olvasóm-
ról. — Medvigy Gizella és Erzsébet.
Dicsőrem a szorgalmatokat. A jute-
lom nem marad el. A beküldött
rejtély meg gyenge. — Bogdándy
Sándor. Mostani rejtélyeid ma-
gyon meggyertek a tetszésemel.
Közölni is fogom őket, te pedig csak
tanulmányozd tovább a mennyiség-
tant. Az nagy hasznodra valik. —
Bisörményi Erzsóka. A beküldött
rejtélyek általában jók, de az
egyik túlságosan nehéz a Gyermek-
rovat kis olvasóinak. Legy szíves
újra ki küldeni, lehetőleg betűre-
vegyekkel. — Medvevény Pál és Há-
ló Károly. Kedves fíaim! Látom,
hogy szorgalmas levetítok vagytok,
de ne molyan meséket küldjétek be,
amelyeket mások már megírtak.
Ki. — Szilágyi István (Kistornya).
Sajnos, a megírtakat már elkéve-
kaptam meg s így a te neved nem
került a sorsolók közé. Ne esüged!
Varga Proka. A rejtélyeidet nem
szabad kivánni a lapból. — Ürögdy
Zoltán. A rejtélyeid jó, de meg-
nem közölhetem. Az az „előbb-
utóbb” hamar el fog jönni. — Ju-
hász Giza. Rejtélyeidben valami
hiba van. Küldj mást. — Sary Jó-
zsef. Kocsár Károly. A beküldött
rejtélyeid nem közölhetők. Mások
jobbakkal kérek. — Szabó Gizella.
Örülök, hogy meg vagy elégedve a
gyermekrovattal. — Szabó Maria.
Helyesen tessz, ha te is fogsz ver-
set írni, ha ráérsz. De csak akkor
írd meg, ha csakugyan ráérsz.
Laura. Az egyik rejtélyt majd
közölni fogom, csak írd maskor is,
nehogy elfeledezzek róla. Derek
vagy. — Kovács Blanka.

Gyerekek!

Kérjétek meg Anyukát, hogy
ráltson nektek a Kollósós Se-
gélyző Egyletben egy szép ezüst
taloréperszót. Ebben össze-
gyűjthettek a pénzt mindarra,
amit megremni szeretnétek.

Fejtörők.

A jan. 26-iki számunk rejté-
nyeinek megfejtését és a nyertesek
névét február 16-iki számunkban
közöljük.

1. $\frac{6}{16}$ éves

2. $\frac{ko}{rá}$

(Beküldte: Finkelstein György
III. el. o. l.)

3. Ki de

4. $\frac{1}{e}$ $\frac{1}{f}$ $\frac{1}{f}$ $\frac{1}{f}$

(Beküldte: Weinrauch István.)

5. $\frac{4r}{L}$

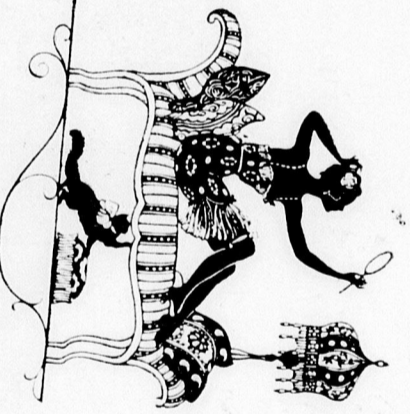
6. $\frac{m}{ber}$

(Beküldte: Asztalos Gyula III. el.
o. l.)

A megírtakat február 12-ig kell
beküldeni „Debrecen” szerkesztő-
ségébe, Gyermekrovat Helyben. Jó-
nyerhet jutalmat, aki csak egy rejté-
lyt fejtet meg.

Kedves kis Olvasóm!

Most már annyian olvassátok a
Gyermekkei Debrecenre, s anny-
nyian fejtik meg a rejtélyeidet, —
hogy a beküldött leveleket megfej-
téseket nem tudom két nap alatt át-
nevezni. Eppen ezért elhatároztam,
hogy ezennel a nyertesek nevé-
t csak a második vasárnap fogom
közölni. Így azután mindkinek a
levelet figyelemmel tudom kísé-
s aki szorgalmas, az nem marad ki
a jutalmazandók közül. Szeretettel id-
vózl mindnyájatoknak: Pali bácsi.
A „Gyermekkei Debrecenre”
rejtélymegfejtő olvasói részére
Csillag Arthur, Piac uca 20. szám
(Városláza) alatti nemes szívi
könyvtárából 4 jutalomkönyvet
ajándékozott. Az adományvet kis
olvasóink nevében ez úton is hála-
köszönetet mondunk.

A király beleegyezett a kivá-
ságha s a szép királyleány fel-
húzta a gyűrűt. De alig hogy fel-
húzta a gyűrűt úgy rászorult az
ujjára, hogy így kiáltott fel:
— Atyám, én meghalok, ha nem
melhetek férjhez ahhoz a fíához,
aki a három narancsot hozta!
— Most már belenyugszom,
— hogy felesége légy. — válaszolta a
király. — holnap megesküdhettek
Azután a gyűrű nem szorított
mégnyugodott. Az esküvőt másnap
tartották meg és a házasság sokáig
éltek boldogan....
Vége.
Franciából fordította:
Medvigy Mihály.

Csókás vegyes Hortobágyon, pen
[gulyás,
Ostort kótok a völgyre, karikást,
Felnagyokam keselylábú lovamat,
Lerugatom vele a csillagokat.

Dalolás közben Duhaj Péter
egyre ivott s olyan jókedve kere-
kedett, hogy nem lehetett vele bir-
ni. Hogy a virtust kimutassa, a ki-
űrült boros üvegeket egymásután
a földhöz vágosta.

Egyszer csak beszalad a esárdá
ba egy fiatal csikósbojtár.

— He, Péter bátyám, baj van!
Jón a vilhar, — kiáltotta torkasza-
kadtaból!

— Felőlem jöhet!

Ezzel Péter duhaj táncba kez-
dett.

A csikóslegény kétségbeesve un-
szolta:

— De legyen esze... A villám
már beesapott a gémeskúthra s a
ménés szétriadt.

— Ördög bújik a ménésbe, meg
beléd! — ordította Duhaj Péter
dühösen s a csikósbojtárhoz vágta
az egyik üvegét.

A fiatal legény otthagya a du-
haj embert, aki egyre dalolt és
fevett, miközben kint a Hortobágy
felett itélődő tombolt.

Késő este volt már, mikor a vi-
har elvonult. Duhaj Péter is ki-
tomolta magát s a esárdá sarká-
ba zuhanva, hangosan horkolt...

Hajnalban nehéz fejével ébredt.
Csak lassan eszmélt rá, hogy mi-
lyen nagy bolondot csinált. El-
hagyta a esárdát s leverten indult
a ménésgrázalóhoz.

A gazda mogorván fogadta:
— Komisz ember az, aki az ita-
lért odahagyja a ménést. Az nem
való csikós... Eredj Isten hí-
rivel!

Duhaj Péter dacosan kapta fel a
fejét, de aztán magába roskadt. —
Érezte, hogy rosszat tett, hogy
büntetést érdemel. Megbicecentette
hát a fejét és halkán köszönt:

— Isten áldja meg kendet...
És ott hagyta a tágas pusztaát, a
delibábos rónaságot. Földönfutó
lett belőle, akit senki sem fogadott
fel, mert mindenki tudta róla,
hogy milyen duhaj ember.

Később egy verekedés miatt is-
mét a börtönbe került s mire ki-
engedték, egészen megöregedett.

Sokáig barangolt össze vissza az
Alföldön, de sehöl sem tudott meg-
ragadni, pedig akkor már nagyon
csendes ember lett belőle.

A koresmát ezután mindig ke-
rülte és soha egy korty ital nem
ment le többet a torkán. Ha nagy-
néha összeakadt valamelyik régi
ismerősével, búsan mondotta:

— Hej, csak megégyezzen tudnám

láznam ezt az én komisz, rossz
természetemet!

Vége egy tekintélyes debreceni
gazda megszánta a nyomorral küz-
ködő embert és felfogadta kuko-
ricacsésznek.

Az előregedett Duhaj Péter
szótá nap-nap után ott ténfergett
a kukoricaföldek között. Ha elfá-
radt kiült a kunyhója elé s ilyenkor
elgondolkozik a múltrol, a régi
időkről, amikor belőle is beszüle-
tes, derék ember válhatott volna.
De már késő! A sors őt is meg-
büntette, amiért nem tudta fe-
gyelmezni magát s hiába a késő
bárat, ami egyszer megtörtént,
azon már nem lehet segíteni.

Pali bácsi.

A három narancs története.

II.

Ezután a legkisebbik fiú indult
kertre. Letepte az utolsó három
narancsot s azzal hazafelé igye-
kezett. Utazása végén ő is találko-
zott az anyókéval, aki megkér-
dezte:

— Kedves fiam: mit viszel a
kosaradban?

— Három narancsot viszek
anyóké, — felelte a fiú.

— Három narancsot? Legyen!
Mertsed meg kérlek ezt a korsót
a forrásban!

— Szívesen, anyóké!

A megmerített korsót átadta az
őreg asszonynak, aki így szólt:

— Köszönöm, édes fiam! De
mandd csak, hová akarod vinni
ezt a három narancsot?

— A királyhoz, jó anyóké. A
király ugyanis annak adja felesé-

rül ezt a három narancsot viszi
neki... De én tudom, hogy sok-
kal szegényebb vagyok, semhogy
elvehessem a királykisasszonyt.
Megelésem, ha kapok a király-
tól egy kis pénzt, hogy édes-
anyámnak ne kelljen többé dol-
gozni.

— Ne félj, fiacskám, — mondot-
ta az öreg asszony. — Tied lesz a
királyleány! Csahogy még nem
érfél a próbák végére. A király
mindjárt először azt fogja meg-
parancsolni neked hogy üzd el az
ország valamennyi legyét... Ne-
sze! Vedd ezt az ostort. Mihelyt
meghallják a legyek a patogását,
hét mérföldre szállanak az or-
szágból és soha, de soha nem tér-
nek többé vissza... Aztán azt
foszja mondani a király, hogy
örizz egy egész heten keresztül
háromszáz nyulat a mezőn és
minden este napnyugtakor haítsad
be őket az ólba... Nesze! Vedd
ezt az ezüst sipot. Csak bele kell
fujnod s azonnal hozzád szalad
mind a háromszáz nyul s követni
fognak, mint a kutya. Akkor a
király a te nyuladat fogja kérni a
többi közül... Nesze! Itt van egy
arany karikagyűrű. Add át ezt a
királynak és mondjad neki: „Vá-
laszd ki a nyulat, királyom, csak
azt kérem érte, hogy huzza fel
„enyved ezt a gyűrűt az ujjára...“
A gyűrű majd össze fog nőni a
királyleány ujjával és úgy össze-
szorítja, hogy a királyleány így
kiált majd fel: „Atyám, én meg-
balek, ha nem melhetek férjhez
ahhoz a fiúhoz, aki nekem a há-
rom narancsot hozta!“

— Köszönöm, anyóké, — szólt
a fiú. — Úgy fogok tenni, ahogy
mondottad.

Ezzel elkészönt az öreg asszony-
tól és tova ment. Még napnyugta
előtt megérkezett a király kasté-
lyába.

— Jó estét, felséges királyom, —
dvözölte a királyt. — Ime a há-
rom narancs.

A király gyorsan megnézte —
hogy mi van a kosárban.

— Nagyon jól van, fiam. Ez
„sakugyan narancs.

Ezután a királyleány megette
az első narancsot és felkelt ágyá-
ból. Megette a másodikat is, mire
szébb és erősebb lett, mint
valaha. Mikor a harmadikat is
megette, így kiáltott fel:

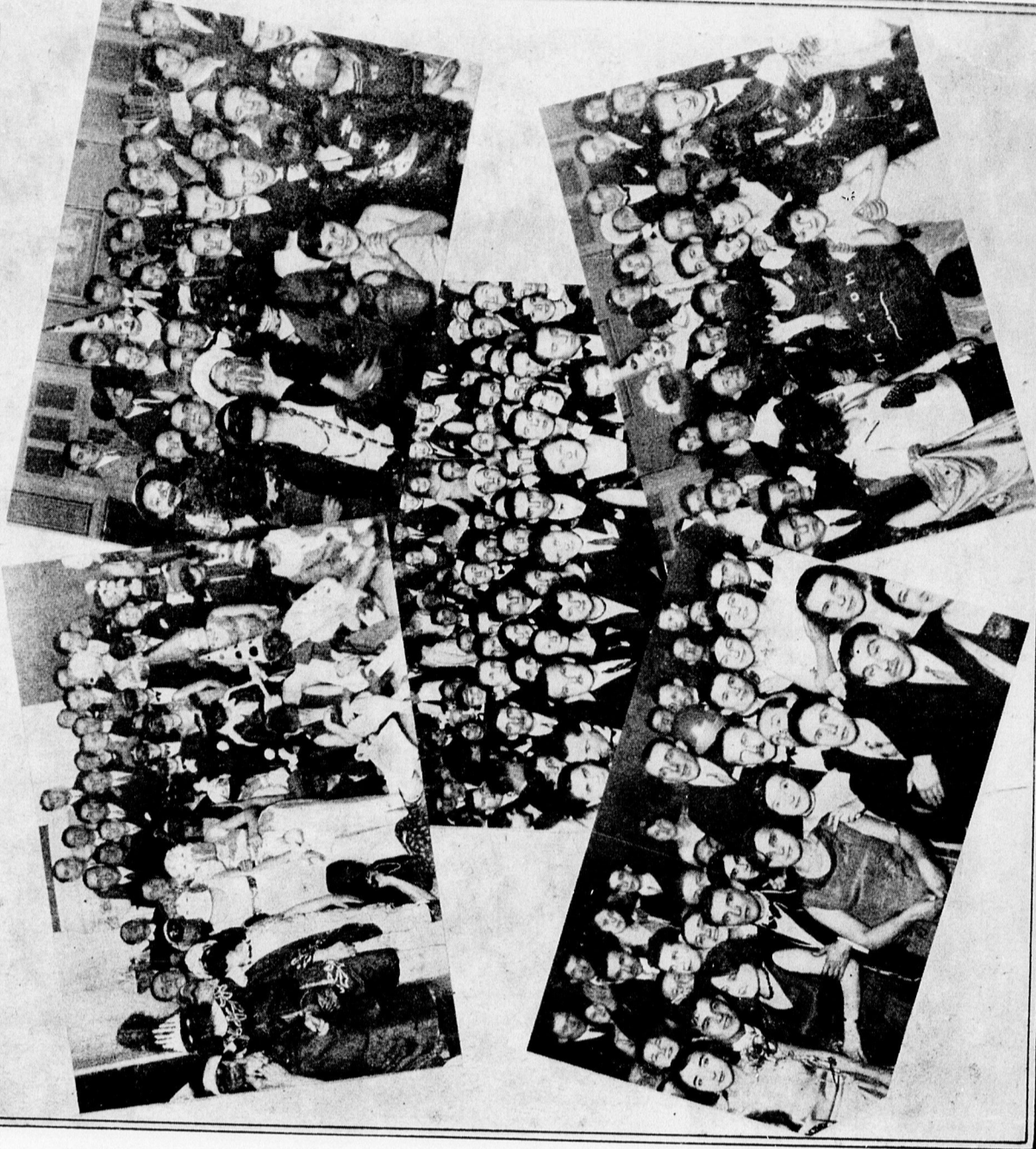
— Nem nyugszom addig, míg
férjhez nem megyek ahhoz a fiú-
hoz, aki nekem a narancsokat
hozta!

A király azonban megvetően né-
zett végig az egyszerű ruhájú fiú-
ra.

— Ffiú! Csak úgy adom ám hoz-
zát a leányomat, ha minden le-
gyet kiüzd az országból.

EGY FARSANGI LISZAKA DEBRECENBEN.

A „szabó” hál vizsgálati bizottsága.

A „szabó” hál közlése.

A „szabó” palota.

A Kati. Legényegylet estélyéről.

Kép a Görbe útszakarokról.

Az Iparoskör önképzőkörének műsoros estje. A szereplők.

Marion Davies a legújabb hangos film egyik szerelmi jelenetében.

M. G. M. Foto.

Debrecen, 1930 február 9.

GYERMEKEMEK

4. sz.

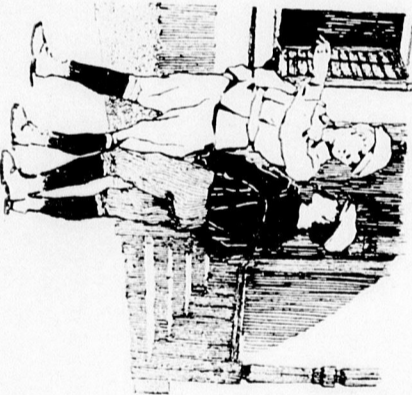
SZERESZTI: DALI BÁCSI.

DEBRECZENJE

Duhaj Péter a válaszon.

Tulajdonképen nem is Duhaj Péternek hívták. Ez csak a csuf neve volt. Mikor még Debrecenben iskolába járt, a tanító úr mindig így szólította fel: — Na, Kerekgyártó Péti, mond el csak a leckét!

De Kerekgyártó Péti rendszeresen tudta a leckét, pedig volt esze. Tanulni azonban nem szeretett. Szívesebben birkózott, vagy duhajkodott s azt se bánta, ha veszedelmes közben elszakadt a ruhája. Ezért azután elkeresztelték Duhaj Pétné.

Már a negyedik elemlebe járt, amikor a tízperces szünetben özszeeszezték egyik társával, Kovács Ferkóval. Meg akarta verni Ferkót, de az betutott a tantereembe. Péti ide is utána eredt s bent a teremben megkezdődött az izgalmas hajsz.

A padok között a katedraim keresztül vad haraggal kergette Duhaj Péti az ellenfelet s közben nem vette észre, hogy már becsengettek a tízpercrel.

Kovács Ferkó ismerte Péti vasókleit s egy hirtelen mozdulattal az ajtóhoz ugrott. A befutóútkó között gyorsan kismarant s becsapta maga után az ajtót. Duhaj Péti, aki éppen a katedrán állott, toporzékolt a dilitól. A

De a dühöngő fia nem hallgatott rájuk. Felkapta a tintatartót s úgy ordította: — Csak tegye be a lábát, lefőnt azt gyáva Ferkót.

Ebben a pillanathán megröprent a kiltmes s az ajtó kinyílt. Péti azt hitte, hogy Ferkó jön s a tintatartót a belsőphöz vágta, aki pedig nem volt más, mint a tanító úr.

A tintatartó éppen homlokán találta a tanító urat, akinek arcait egyszerre elhorította a tinta, meg a vér...

A dolgoznak az lett a vége, hogy Duhaj Péti másnap kiesapltak az iskolából. Emiatt a szülők ottthon nagy szemorúságlan voltak. Nem tudták, hogy milyen pályára adják Péti?

Egy reggel az öreg Kerekgyártó lácsi így szólott a fiához, aki ekkor már elmúlt 11 éves: — Hallod, Péti, te most válaszon állasz! Vagy szorgalmasan dolgozol s akkor derek iparos lesz belőled, vagy elnylössz.

Az izmos, erős fia egykedvűen hallgatta apja szavait, de nem szólt rá semmit. Az öreg folytatta: — Bezdéltem egy kovácsmestert, aki szívesen felfogad téged. Beesüld meg magad, ne duhajkodjál s akkor ember lesz belőled.

Péti végig hallgatta a fia intelmét de azzal nem törődött, hogy most, amikor a válaszon áll, a szokásait, a természetét is meg kell változtatni.

A következő nap atyjával együtt elment a kovácsmihelybe, ahol a mester szívélyesen fogadta. Tet-szet neki a kemény izmu, marokos fia, aki eleinte nagyon jól viselkedett. Előtte volt mindig edesanyjának könnyos arca, amikor eleresztette a szülői házól.

Es teltek, multak az idők. Duhaj Péti az inaskorból való felszabadulás előtt állott, amikor egyszer feldühödött s a nagy kalapácsot mesterehez vágta. A mester csak

Egyszer is néhány eskóstársával benézett a csardába, ahol a dúdas egy fából faragott kecskefején jubbörönlő-dudát fújta. Duhaj Péter megyot rikkanított: — Hej, aki mindenét! Ma kirugjunk a csárda nagy falát! Ezzel leöntött a torkán egy fél-

Itten leest a torkán a haldásnak. Az